

то ся намира растурено. Училищны-ты дѣлаца насидж ся учять само да четжть псалтиря и наустницѣ, и по нѣкож молитвицѣ, а отъ писмо и смѣтане нищо. А пакъ отъ родители-ты си напротивъ ся учять това, що-то глѣдять, а всякой день глѣдять: лѣжж и измамж, клятвж и псувниж, каране и нахокване, просиж и кражбж, играане книги и надпиване, мжрзель и разпущеность, враждж и зависть, одумване и клеветене.“

Боянъ като изслуша това, климнж главж, и съ смѣтенж душиж си отиде.

ЩО РАБОТИ БОЯНЪ, И КАКЪ ТОВА МУ НЕ ПОМАГА НИЩО.

Единъ св. Недѣлж, послѣ чърквж, сбра ся цѣла община да ся попрѣговорять, отъ гдѣ могжть дингнѣ съ лихвж малко нары: защо-то въ дръжвж-тж ся върлило тяжкж дань, а община-та имаше на вратъ-тъ си още дългъ, кой-то поради нерадовно-то плащане на лихвы-ты искаше ся да ся заплати исцѣло. Тѣй пообычѣй сбра ся цѣло село подъ клонестый-тъ орѣхъ. Селскы-ты главатарн бѣхж всрѣдъ селяне-ты, а изокколо стояхж жены-ты, момы-ты и дѣтца-та.

На общинскыя съборъ дойде и Боянъ съ това намѣреніе, да прѣдстави прѣдъ селяны-ты си на очиглѣдъ нихно-то жялостно положеніе. За това селяне-ти щомъ свършихж свои-ты прѣдлогы, той тутакъ-си ся качи на единъ камъкъ, что былъ насрѣдъ пѣтя, за да го види всякой, и зель да говори така:

„Мили братія! Азъ отъ васъ излѣзохъ момче, та отидохъ по свѣтове-ты, а сега ся завърнахъ свршениъ мжжъ. Кога-то дойдохъ въ наше село, едвамъ го познахъ, и отъ тжж сърдце-то ми що ся не пукна, кога-то видѣхъ, че всичко ся испромѣнило. Отъ толкова си врѣмя то праведно ся наричаше *Злашарица*, защо-то наистинж бѣше и то само златно затова, че въ него повече отъ друго мѣсто имаше Божія благословія. Тогыва повече-то хора бѣхж имотни, сиромаси твърдѣ малко имаше, а просякъ ни единъ. Тогыва имаше обычѣй отъ цѣлж-тж область да ны наричять: *Господаре Злашарчяне*, по това, че не ходяхмы въ парцаливы дрѣхы, като просяци, нъ скжтанкы и чистичкы, ако и не въ скж-